

MEMORIALISTICĂ

Ion DUMITRESCU

“FILELE MELE DE CALENDAR”

Note de vacanță - iulie 1955
(fragment: Eforie)

Ce bâlci, ce hărmălaie-n gară! Toată suflarea vrea marea! Ne agățăm de-un vagon, ne pugilăm cu toți călătorii și cucerim două locuri fără locuri, la clasa a doua. Când pe-un colț de bancă ori pe-un colț de geamantan, când într-un picior, când în celălalt, mână-n mână, ochi în ochi, ca doi “turturoi”, o pornim spre litoral. Ce ne pasă... Tineri suntem, voinici suntem, bilete ștampilate de cazare avem, bonuri de cantină plătirăm, costume de baie cusurăm... Pălării de soare n-avem, pentru că nu s-au inventat încă în București, dar nu-i nimic: numai vremea să fie milostivă cu noi!

Peste Bărăgan domnește soarele atotputernic. Foșnește vântu-n frunzele porumbilor, iar lanurile de floarea-soarelui par imense adunări populare, în care tovarășii stau cu ochii la orator și clatină aprobativ din capete. În vagon e cald, miroase a tutun acru și a transpirație, două cumetre se ceartă pentru un mucos cu fulg de gaiță la pălărie. Dar ce-are a face... Mergem noi la Eforie, la vilă, la plajă, la apă?...

Uite-l la fereastră pe profesorul Carafoli. Suntem prieteni vechi. Anul trecut am împărțit ciorba la cantină, în Mangalia. El are pălărie de soare. Trenul merge tacticos, bătrânește. L-o fi durând oasele, parcă se vaietă de șale și de încheieturi. Merge și el la mare, la Eforie, la nămol...

De la Constanța, lumea se rărește. Vagonul rămâne aproape gol. Noi doi cu profesorul stăm de vorbă în colț, lângă ușă; guvernanta și domnișoara lui s-au mutat în celălalt capăt. O pereche cu doi copii cumiți își împart merindele și beau apă pe rând dintr-o sticlă. La mijloc, în picioare, stă Nina, locvace, euforică, dezinvoltă, ca la ea acasă. O acompaniază un terțet de flăcăi, dintre care unul mai tomnatec picotește în fundul băncii, crăpând din când în când câte-un ochi. E soțul, cu nume de turc, fără să fie.

Noi o cunoaștem pe Nina, ea ne cunoaște. Ne facem numai că nu știm cine suntem. Dar cine-or fi ceilalți doi, care o conversează? Unul se poartă cu mâneci scurte, guler deschis și pantaloni bleumarine de dril; celălalt, în șort și pulover. Cine-or fi?...

Nina se comportă ca președinta unui bal de binefacere: conduce cadrulul. Cei doi o sorb cu condescendență. Toți trei râd, vorbesc între ei, nu bagă-n seamă pe nimeni. Soțul doarme, sau se face că doarme. Noi ne facem că nu-i vedem. Nina e antrenantă, molipsitoare. Veselia crește. Al lor e vagonul cu bănci, cu ferestre, cu peisaj, cu profesor, cu Dumitrești... A lor e lumea, a lor e marea, al lor e soarele, nămolul... "Pardon, din nămol vrea și profesorul, vrem și noi partea noastră!"

Dar cine-or fi cei doi? Intelectuali?... Nu arată! Poeți?... Mai știi?... Sportmeni?... Parcă! Băieți de bani gata?... Nuuu! S-au terminat demult... "Cetacei" - zic eu. "Moruni" - zice Mariana. "Moruni" - aprobă profesorul. "Moruni care în sezonul de vară se strâng la gurile Dunării".

Toropiți de căldură, șiroind de transpirație, ne tolănim în voie pe bancă. Dacă Nina cu morunii n-ar face atâta zarvă, am fi adormit demult. De la o vreme, cei trei trag insistent cu ochiul în direcția noastră. Ne provoacă... Mariana lansează o cange. Nina se prinde... și deodată totul se schimbă. Discuția se mută între cele două. Morunii tac ca peștii, soțul deschide ochii, eu nu mă bag, profesorul zâmbeste. Peste cadențarea monotonă a roților, dialogul se aprinde ca o vâlvătaie. Numai familia cu copiii cumiți își face siesta, fără să se sinchisească.

Am coborât la Eforie în miezul zilei, pe-un zăduf sărat și plin de muște. Coji de pepeni cu zeamă cleioasă strângeau la sfat roiuri negre, leneșe. Calul care trăgea persoanele și calabalăcul era mai mult mârțoagă, dar avea ciucure roșu-n coadă. Turcul care-l ciomăgea era desculț și-avea șalvarii peteciți. Nina și anexele au beneficiat de o birjă cu doi cai mai armăsari decât gloaba noastră. Turcul lor trăgea din lulea și era încălțat în târlaci de cauciuc. Profesorul și familia s-au mulțumit cu o droagă mai ponosită decât a noastră.

La vilă, Nina și-a ales o cameră bună, iar noi ne-am cuibărit lângă scară, ușă-n ușă cu closetul. Bine că instalația nu face zgomot, fiindcă nu funcționează. Ținem fereastra deschisă către pajiștea cu bozi, unde pasc doi măgari. Nu văd ce-or fi păscând, dar după cantitatea produselor digerate, se pare că nu duc lipsă de nutreț. Numai roiurile de muște mărunte care se mută de pe balegă pe boturile umede, în urechi și la încheieturi, le deranjează tihna. Dar cine ia în seamă necazurile măgarilor?...

Profesorul cu domnișoara și guvernanta s-au cazat la vila academicienilor, cam la același nivel de confort cu noi. Ne vizitarăm adineauri. Avem multe puncte comune, dar și deosebiri. Bunăoară, el are pălărie de soare, eu n-am. El are domnișoară mare, eu am un boț de fată, la Sinaia. În schimb, noi stăm la parter cu măgari la fereastră, el la etaj, cu marea... La masă mergem împreună. Nina, drapată multicolor, stă cu soțul care, în așteptarea ciorbei, a golit sticla cu apă caldă, gălbuie. E la fel de apatic și toropit ca în tren. Cei doi moruni au dispărut.

Nu știu când ciorba e borș și borșul ciorbă, dar zeama, îngroșată cu zgârciuri, foi de varză, sfeclă, e acră, sărată, ardeiată, că roșește limba și pârlește buzele. Ghiveciul e un terci de zarzavaturi cu bucăți de carne grasă, piei de roșii, sferturi de vinete, în ulei prăjit. Boabele de mazăre sunt ca alicele: când să le prinzi în furculiță, saltă de pe farfurie. Apa e caldă, ruginită și cu șmeag coclit. În schimb,

desertul e o felie șuie de pepene cu semințe albe. Dar... ce-are a face?... Suntem noi la mare?... Mergem noi la plajă și la nămol?... Stăm noi trei săptămâni?...

Profesorul se nemulțumește văzând cu ochii. Domnișoara face nazuri. Nina patronează dejunul cu antren. Acasă iau bicarbonat. Mariana se-nduioșează și mă duce la cofetărie. Pe o masă de răchită, lângă trotuar, Băltățeanu toarnă vin încet într-un pahar și bea de unul singur. Eclerurile cu pojghiță de ciocolată miros a vanilie, iar trigoanele, înecate în sirop de vanilină, miros a ciocolată. Muștele întrețin un intens schimb de miresme. "Hai să dormim puțin și pe urmă, la apă!" (Eclerul nu mirosea numai a vanilină: mirosea și a petrol.)

Marea e magnifică. Lume puțină, soare potolit, vântul nu bate. Măine dimineață mergem la nămol. De-abia aștept.

Marea a fost într-adevăr magnifică. Azi dimineață am început cura de nămol. E o corvoadă pe care Mariana mi-o impune cu autoritate. Dar, la ce bun? Nu pricep, deși toată lumea știe, chiar dacă nu pricepe. Nămolul vindecă scrântelile, frânturile de oase, junghiurile, cârceii, suflatul nasului, opăreala, pecinginea, bălțăturile, buboaietele, gâlcile, obrintelile, gușa, durerile de măsele, chelia, slăbiciunea bărbătească, picioarele crăcănate... Informațiile le dețin din București, din tren, de la ghiol. Minunile nămolului de Eforie sunt vestite. Dacă mai află ceva în zilele următoare, le adaug.

Mă ung de jos și până sus, mă fac drac, mă prăjesc la soare, până simt că mi se strânge pielea și crapă pojghița neagră, apoi mă scald în lac. În afară de chelie și suflatul nasului, nu mă știu vinovat cu nimic. Urmez însă conștiincios cura. Cu mîzga pe piele ca vaxul pe ghete, vreau să previn toate bolile! Marea schimbă oglinda cu valurile, cerul schimbă seninul cu norii, numai masa la cantină rămâne neschimbată. Noroc cu iaurtul de la ora cinci. Am descoperit în spatele sanatoriului o lăptărie, unde mîncăm iaurt. E acru, îi curge zerul, dar să-i dea Dumnezeu sănătate jupânului! Împrejurul castroanelor de faianță se adună la *five o'clock*-ul zilnic o întregă academie și se-ncinge o sorbonă, la care numai muștele lipite de tavan nu participă. Laptele acru e-ndulcit cu anecdotele bătrânului pictor. Ne cunoaștem de multă vreme, dar de când cu iaurgeria, ne-am împrietenit. Ne așteptăm, ne așezăm la aceeași masă, plecăm împreună. Are maestrul gâtul scurt, umerii povârniți, vorba șuierată și-o limbuție rară. Iar când duce lingura la gură, pe piept, între bărbie și buric, stropește un șiroi care până seara are tot timpul să se brânzească. Anecdotele lui cu țigani, cu greci, cu turci, au mai mult șmeag decât toate iaurturile. Ne-am obișnuit cu amîndouă: iaurt fără anecdote și anecdote fără iaurt n-ar mai fi posibile.

Am descoperit și-o plăcintărie cu gogoși calde. Plăcinta cu brînză și carne e saramură. Are și bragă. E o zeamă acră-dulce, tulbure și miroase a indrușaim. O scoate turcul cu polonicul din puțină și ți-o toarnă în pahar, după ce l-a cufundat de câteva ori în lighean. Mai e și-o cofetărie, pe șosea, cu înghețată de fructe - o zăpadă dulce și astringentă, boită cu roșu, verde și galben. Te alegi sigur cu laringită și dureri de măsele. Dar, ce-are a face?... N-avem noi nămolul la dispoziție?...

Profesorul s-a săturat. Și-a expediat domnișoara cu guvernanta la munte și azi ne părăsește. În schimb, Nina înflorește ca un bujor. Ieri seară, în camera de alături s-a instalat poetul. A venit fără nevastă, singur, el și câinele. E important, scorțos, cu mustăcioară subțire de major cavalierist. Pasiunea lui estivală e arheologia. Sus, la capătul plajei, unde începe câmpul cu scaieți, s-a surpat malul și-au rămas atârdate-n gol oase galbene, roase de vreme. Desigur, un malmir vechi. Mie-mi fac oroare și-am schimbat pe potecă. Acolo petrece diminețile și după-amiezile poetul. Câinele cară în gură femururi, mandibule, calcaneuri - cioturi de oase, pe care le depozitează sub o tufă, în timp ce el râcăie, scormonește, contemplă, vorbește singur și nu-l interesează nimeni și nimic. Strânsura o aduce în odaie, într-o sacoșă cu dungi albastre. A umplut pervazul, scaunele, masa, cu vase de lut, ulcioare, bucăți de amfore. Sub pat are un iliac întreg, un craniu fără falcă, un fragment de torace, o urnă. E mândru de colecția lui și bucuros de vizitatori. Ne pofteste în fiecare seară să-i admirăm depozitul. Ieri a găsit un pumn de bani mărunți și umblă cu ei zornăind, într-un buzunar de la pantaloni. Din cauza exponatelor, eu n-am mai mâncat cu poftă de vreo două zile, dar Mariana îl laudă, îi încurajează pasiunea. "Apără-mă, Doamne, de arheologi!" De nu ne-am pomeni și în camera noastră cu niscaiva tibii și sternuri... Câinele păzește ușa, când stăpână-său e înăuntru. Și, cum alături e toaleta, am intrat la idei: dacă m-apucă de pijama?... Mi se zbârlește pielea când văd cerberul mârâind. Ori de câte ori ne-aude venind, poetul apare-n prag și ne salutăm cordial. Am convenit să fim gentili cu stăpânul, poate ne punem bine cu dulăul. Azi dimineață, când intram de la plajă, am găsit pe scaun - masă n-avem - un lacrimariu. E întreg. Ce splendidă siluetă și ce frumos nume! Un frate al lui, mai mare, se cheamă și mai suav: *oenohoe*. Amândoi culeg lacrimi... Mariana a mulțumit poetului și i-a zis că n-are atâtea lacrimi de bucurie să-l umple. Iar dulăul a dat prietenos din coadă.

Am găsit-o în stațiune pe "directoare" cu familia, instalată la vila Comitetului. Fetițele - două - n-au depășit faza de moluște. Pentru ele s-a cărat un arsenal de accesorii: băițe, colaci, hamace, cort, prosoape, ligheane, saltele pneumatice și, pe deasupra, o bonă durdulie. Stă în vila noastră, chiar lângă poet. "Poetule, lasă-te măcar după ora stingerii de arheologie! Explorează actualitatea!...". Directoarea e sonoră ca o tocălie. Vorbește și nu se oprește. E agitată, belicoasă - un ferment de femeie! Poetul zice că e "literalmente gușată"... Tocmai el ar trebui să se exprime mai învăluit, mai metaforic. Bunăoară: "Îi dă aluatul peste copaie"... Cândva a fost frumoasă. Pielita și ochii verzi sunt vestigii dintr-o eră fericită. Acum a-nceput să se-implinească. E mai ovală, mai pneumatică. Gâtul i s-a-ngropat în colacii bărbiei și bustul se revarsă generos. Doamne păzește de mai rău! la masa în apartament cu familia, iar la plajă vine în convoi și se organizează în republică aparte. Interferențele cu noi sunt scurte și întâmplătoare.

Bătrânul poet-activist e om cumsecade, dar romantic incurabil. Soarele fierbinte, apa rece, nămolul cleios, nisipu-ntre degete, ciorba acra nu-l impresionează. Pentru el, marea e "oglină de cleștar", urătele lăbărțate "naiade", golani care joacă minge peste cearceafurile noastre "fauni", vântul tăios "undă

zefirie”, prăjeala de pe omoplați “floare de lotus”... În cazul ăsta, tovarășe, ciorba e “mirobolantă”, ghiveciul “magnanim”, tocana “gingașă”, iar felia de pepene “gigea”... Numai când vine vorba despre calitatea lui de vechi activist, uită romantismul. Devine realist și autocritic: “Am contribuit și eu, tovarășe, după modestele mele puteri, la succesul revoluției”... “Mi-alătur și eu, tovarășe, eforturile la construirea socialismului.” Despre cealaltă latură - poezia -, nu găsește necesar, nici chiar permis, să se discute. Problema e rezolvată, și pentru prezent, și pentru posteritate. De altfel, poezie nu discută decât cu Mariana, și numai “ehei, fetițo!...” Ieri după-amiază, în apă, i s-a rupt brăcinarul de la “costum”, dar vă jur că erau izmene propriu-zise, și i s-a văzut - povestea el - “nudul”...

După o avalanșă de pahare, responsabilul cantinei ne-a cântat cu glas subțire, duminică la prânz, împreună cu bucătarul, *Drumuri, drumuri și Suliko...* ăsta e un “plenary omnipotent” - zice romanticul poet. Atunci fără-ndoială că bucătarul e un “sublim gogoman”! Mare personaj e responsabilul, dar și mai mare e bucătarul! După ce servește felul doi, își instalează silueta de marmită scoțând bășici din fundul ciulamalei, în sală, în așteptarea ovațiilor. El nu știe că noi îl detestăm din adâncul măruntaielor pentru ciorbele cu ardei și terciurile afumate. Într-o zi, atât ne-a acrit și ne-a ardeiat, încât am compus o rugăciune în *Condica de sugestii și reclamațiuni*: “Dragi tovarășe, fie-vă milă de stomacurile noastre! Nu mai turnați oțet și nu mai tocați ardei în ciorbă. Puneți-le alături, pentru cine dorește!”. Răspuns prompt: “Nu ne vățaț dvs. pă noi, cum face mancar. Dacă nu place, merge la buc. mancat la Capășa! Grup de mucitori”. Cu litere boante, strâmbe, bete și rânduri în zig-zag, de-a lungul paginii. Iar pe partea cealaltă: “Mulțam tov. buc. din suflet pentru menu. Forte bun și gustoasă”, cu un număr de semnături indescifrabile.

De atunci, geambașii au devenit sanchii. Ne caută pricină. Diferendul l-a tranșat poetul, în câteva metafore populare. Negăsind cuvinte pe potrivă, responsabilul s-a mulțumit să răcnească: “De mâine să nu te mai prind cu câinele-n sală. Ți-arăt eu!” A urmat alt catren. *Genus irritabile vatum!* Poetul nu mai vine la cantină. Nu știu unde mănâncă, dar știu că bea cu Băltățeanu, la cofetărie. Câinele stă tolănit sub masă, cu etichete pe trotuar și limba roșie, toată, atârând de căldură.

Dumneavoastră ați mâncat vreodată plătică?... Încercați și n-o să vă pară rău! Eu am mâncat ieri cinci, și dacă mai găseam, mâncam și azi. Către seară, după ce-am plecat de la mare, ne-am abătut prin centru, și la cârciuma cu oțetarul bătrân, am găsit plătică prăjită. Peștele ăsta are ceva de *sgraffito* preistoric: lat, plat, fin la bot și subțire la coadă, cu aripioare ca așchiile. E dulce, carnea se desprinde felii peste coastele rare. Apuci plătica de extremități, o duci la buze și-o judeci pe-ndelete, plimbând-o când la dreapta, când la stânga. Așa m-au găsit Georgică și Virginica. Stăteam de unul singur în balcon și cântam la nai. Cântasem vreo patru, am mai cântat una și-am oferit lui Georgică două. El n-a zis ba, iar Virginica s-a mulțumit să ne privească... Apoi a venit Mariana și-am dansat de bucurie, fiindcă ne iubim. Virginica râde ca un clopoțel, iar Georgică e băiat subțire. Îl cunosc demult, nu lipsesc de la vernisajele lui, îi apreciez umorul. M-a creionat

de câteva ori, m-a "șarjat prietenește", cum nu-i place să spună. El zice că eu am un ochi vesel și unul trist...

Seara am ieșit împreună la mititei și, spre mirarea mirărilor, l-am găsit la masa de sub oțetar pe maestrul Victor, singur. Mâncase toate plăcicile. Ce îmbrățișări, ce sărutări, ce declamații cântătoare, ce amintiri... Ce mititei și ce vin!... Și cum maestrul Victor e galant, ce dulciuri le-a adus cucoanelor de la cofetăria de vizavi, iar pentru băieți, ce semințe de dovleac, de la turcul cu bragă!... Ne-am lungit la palavre până după miezul nopții, iar oțetarul ninge pulbere mărunță din ciorchinii ruginii, peste mititei, peste sticle, peste noi cinci... Și ne-a dat cârciumarul castraveți murați cu țelină și foi de vișin, și caș dulce, și-am băut toate sticlele din căldarea cu ghiață, și-am dat bacșiș la toată lumea... Ne-a cântat un turc bătrân la zurlă și-o turcoaică desculță ne-a bătut dairaua la ureche, iar maestrul Victor zicea că așa petreceau argonauții lui Ulysse pe țărmul Pontului Euxin... Târziu, după miezul nopții, strâns între cucoane, pășea crăcănat și făcea semne largi cu pălăria la toate vehiculele rătăcite pe șosea, până când, greoi și declamând sonor, l-am suit într-o birjă cu un cal, și aplecându-se pe-o rână, droașca, au pornit în pas cadențat spre Mangalia, de unde se răzlețise ieri după-amiază, și unde-l aștepta coana Agepsina... Iar noi ne-am retras în vila noastră. Ne-a primit, mârâind, câinele poelului.

Pe Nina o vedeam în fiecare zi la masă, cu soțul. Am întâlnit-o de câteva ori cu morunii: o dată la bragă, o dată noaptea pe faleză. Schimbăm politețuri sau ne-aruncăm praf de scărpinat. Mariana e colegă de nămol cu ea. A devenit o distracție discuția dintre ele pe prundul ghiolului. Se strâng cucoanele nămolite și cască gura la duel, care ține câte două ceasuri, până crapă coaja pe ele. Cu perechea Nina ne-am conjugat. Câți creveți la fișic n-am mâncat împreună, câtă "cacao" fiartă-n nisip de Mehmed n-am băut, câte probleme de artă, literatură, sociologie și filosofie n-am pus în ordine! Dar n-am întrebat-o niciodată cine sunt morunii...

Alaltăieri m-a trăznit un lumbago îndrăcit. A început cu dureri în picioare, apoi în coaste și s-a instalat în dreptul rinichilor. De-abia m-am târât până la ghiol. La dispensar, o doctoriță m-a pus să scot flanela și mi-a palpat îndelung burta. Nu zic că n-avea ce palpa, dar, la ce bun? Mi-a prescris cincisprezece piramidoane, câte unul pe oră, de la șapte dimineața, la zece noaptea. Ieri am înghițit paisprezece, la al cincisprezecelea am adormit. Astăzi n-am luat nici unul și nici nu iau. În schimb, mi-am pus toată nădejdea în nămol. Patru ore m-am prăjit azi dimineață, de trei ori am schimbat de crustă. Mă doare însă din ce în ce mai tare. L-am întâlnit pe doctorul "Mon cher": "ciocuri de papagal", "hernie de disc", "pietre la rinichi"...

Mâine plecăm la București. Trebuie radiografie, tratament, poate operație... Adio soare, adio mare, adio ghiol, adio prieteni, adio, adio!... Venisem porniți pe trei săptămâni și n-am împlinit nici două... Am plecat. Până la gară ne-am dus cu taxiul. Mașina, un chevrolet decapotabil, arăta jalnic: hârâia, zgâlțâia, scotea fum... *ed pur si muove...*

Drumul a fost o veșnicie. Mă simțeam rupt în bucățele. Am rămas ținut pe bancă până-n Gara de Nord și dacă nu m-ajuta un căpitan, ar fi trebuit să chemăm hamalii. Încovrigat de șale, mă las purtat de-a lungul peronului. La ieșire, o cucoană milostivă ne-ntreabă: "De unde veniți, maică?", "De la Eforie, de la ghiol..."

Azi dimineață, la prima oră, îl asaltăm pe doctorul Hamilcar. După ce ne găsim olteni, mă pofti în cabinet, mă dezbracă, mă sui pe masă și mă-ntinse ca mortul, pe burtă. Stinse lumina, scăpără de câteva ori, apoi același lucru pe spate. Rămăsei inert. Sora mă ajută să cobor și după ce mă îmbrăcai, ne conversăm o jumătate de oră. Doctorul avea chef de vorbă, mie nu-mi ardea. Însă n-aș zice că astăzi mă doare mai rău decât ieri. Din contră, parcă m-a mai lăsat. Aștept nerăbdător radiografiile și verdictul.

Toată ziua am zăcut. Ce bine-i acasă! Borșul e borș, salata - salată, cașul - caș, berea - bere. Nici responsabil, nici bucătar... Mi-e dor de măgarii de sub fereastră și de dulăul poetului. Când am plecat, ne-a condus la taxi. Avea ochii triști... "Unde-mi ești, poetule, cu arheologia, cine te mai conversează, bătrânule romantic... ați rămas singuri, Georgică și Virginica, și meștere Victore..."

Mâine dimineață luăm rezultatul. Sunt emoționat, dar trebuie să mărturisesc că mă doare din ce în ce mai puțin... Mi-e și frică s-o spun... Stăm de-o jumătate de oră cu radiografiile în față. Le expunem la lumină, le studiem. Nu înțelegem mare lucru nici din indicațiile scrise pe margine. Biletul însă, pe care îl anexează doctorul, e concludent: "Șiră de oltean, rinichi de fată mare. Lasă-te, maestre, de glume, întoarce-te la Eforie!..." Mușchii se enervaseră pentru că am dormit pe o canapea bombată, cu arcuri țepene, care nu cedau la greutate. Nu mă puteam întoarce și n-aveam nici cum să-nlind picioarele. Bine că n-am ciocuri, pietre, hernii... Două nopți în patul meu, gata! Vreau marea, vreau prietenii... Dar Mariana propune să plecăm pentru câteva zile la Oțeșani, înainte de Sfântul Ilie, când trebuie să fim la Sinaia. Avem de sărbătorit o onomastică...

Adio mare, adio prieteni... la anu'...

(Elie Carafoli, Nina Cassian, Al.I.Ștefănescu (Ali), Jean Al.Steriadi, Eugen Jebeleanu, Gabriela Deleanu, Mihai Cruceanu, George Voinescu, Virginica Popescu, Victor Eftimiu, dr. Nicu Vasilescu, dr. Hamilcar Georgescu)